

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13.

Den 1te April 1892.

41de Årgang.

Vidnesbyrdets Aand.

(Henry W. Naisbitt i »The Contributor.«)

„Jeg stammer mig ikke ved Kristi Evangelium; thi det er en Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den som tror.“
— Paulus.

Religion er det, som viser Forskjellen mellem Mennesket og de højere Klasser hos Dhrene; den anerkjender et højere Væsen; den leder til Guds-dyrkelse, og paa sin Vis maler menneskelige Gjerninger, og vækker en Ansvarsfølelse som peger til Belonning eller Straf. Dens Beskaffenhed og Krav mellem Mennesket og Guddommen erklæredes af Profeten, der han udbrodt: „Han har kundgjort dig, o Menneks! hvad godt er og hvad Herren kræver af dig, kun det at gjøre Ret og at elske Mislundhed og at vandre hdmøgelig med din Gud.“ Dette kunde man kalde enten aabenbaret eller naturlig Religion, thi den er næsten almindelig forstaaet, og er lige bindende alle Begne i Forhold til Menneskets Egenfæd og Lys eller Kundskab; men alligevel er den kun en Beredelsesreligion, begræn-

jet som den er, med Hensyn til Fatte-evne, aandelig Natur og Kræfter.

Mennesket er et legemligt og aandevæsen; det er en af Tidens og Evighedens Skabninger; den forbigangne, den nærværende og den tilkommende Tid er af stor Vigtighed for os. Vort Liv i denne Tilværelse er ikke blot en Omgang af Pligter og deres Udvælelse, men af Privilegier og Forventninger; det har at gjøre med det Hjorgjængelige og Timelige, men det strækker sig ogsaa ud mod det Bedvarende og Aandalige. Israel, Guds udvalgte Folk, levede under Loven, men den Lov som „var tilføjet,” gjorde Intet fuldkomment;“ den var et System, fremstillende Symboler Tegn og Skiggebilleder, og indbefattende Ørlinger og Ceremonier — en Tugtemester for at bringe Israel til Kristus. (Gal. 3, 24.)

Der Kristus kom i Tidens Midte, opfyldte han Loven og gjorde den „stor og herlig;“ men alligevel erklærede han at der var noget Mere end det, som var

indbefattet i disse Bud: „Du skal elske Herren din Gud i dit ganske Hjerte og i din ganske Sjæl, og i dit ganske Sind;“ og „Du skal elske din Næste som dig selv.“ Jesus sagde „Af disse to Bud hænger al Loven og Profeterne.“ Men til den unge Karl, der havde holdt Budene fra sin Ungdom sagde Frelseren: „Wil du være fuldkommen, da gaf hen, sælg, hvad Du har, og giv Fattige det, og Du skal have et Biggengedæf i Himmelten; og kom, og følg mig.“

Jesus vidnede om sig selv; han fundgjorde Guds Riget og sagde: „Jeg er Vejen, og Sandheden, og Livet; der kommer Ingen til Faderen uden ved mig,“ — det vil sige uden ved Lydighed mod de Principer, som han lærte og de Bud, som han gav til sine Disciple og til Verden.

Han var en Lærer, sendt af Gud: han sagde om sine Ord at de vare „Aland og Liv;“ det var hans Mission at paavirke det aandelige i Mennesket; at levendegjøre det aandelige Begreb — hvorfra striver sig det Udttryk: „Gud er en Aland; og de, som ham tilbede, bør det at tilbede i Aland og Sandhed.“

I den Hensigt, at alle hans Børn kunde nyde Gavn af en systematisk Opdragelse, fastsatte Gud en evig Regel, og indførte Evangeliet med dets Organisation, Love, Ordinanser og Præstedomme; det fremkom ikke ved Lykke og Fronume; der var Intet overslødigt i det, Intet kun for Bekvemmelighed, eller som havde sit Ophav ved menneskelig Visdom; det var af guddommelig Oprindelse, et fuldkomment System afpasset til det ufuldkomne Menneske; dets Begyndelsesprinciper vare lige saa vigtige som de Højere; Jesus talte ikke til de Twivlende, til dem som ikke troede Tilværelsen af en Gud, naar han

sagde: „Dersom jeg ikke gør min Faders Gjerninger, tror mig ikke. Men dersom jeg gør dem, om jeg end ikke ville tro mig, da tror Gjerningerne, paa det jeg kunne hænde og tro, at Faderen er i mig, og jeg i ham.“ (Joh. Eb. 10, 37. 38.)

Altid og Allevegne fra Bjergprædiken til hans Formaningstale til Apostlene før hans Himmelfart, var der tydelige Beviser for hans Myndighed; alle hans Mirakler og Gjerninger var Vidnesbyrd om hans Magt, og hans Dod og Opstandelse erklærede hans Guddommelighed og at han var en af Treenigheden.

I folge Frelserens Omdomme, var Tro det første Princip i den guddommelige Skole; og en Anerkjendelse af Guddommen og dens Krab paa menneskelig Lydighed var Grundvorden til religiøs Bevægelse, og det første Skridt paa den religiøse Bane. Tro er det Princip, som leder til en Gjernings Udvørelse; den er Anstrængelsens Drivfjeder, Magtens Nøgle; ved den sejrer Mennesket; ved den opnaas Lykke; den tilskrider Mennesket til Virksomhed, og indgår Mod, Taalmodighed og Udholdenhed; den kjæmper endog med Døden, og ved saadanne Tilfælde lægges for Dagen de højeste Beviser for dens Magt.

„Uden Tro er det umuligt at behage ham“ (Gud), men alligevel er det hans Gave, og det er kun et Bevis for menneskelig Svaghed at raabe: O, Herre, forsvor vor Tro!

Det naturlige Resultat, som følger Tro til Gud, hans Væsen, og Menneskets Forbindelse til ham, indgår, ja, tvinger Sindet til Omvendelse undtagen hvor Sjælen er bleven haard og føleslös i den Grad, at den har intet Indtryk for Overbevisning; Omvendelse er en af de ødeste Særegenheder i den

menneskelige Natur; den kan tilkjende give Uvidenhed, Svaghed eller Hensigt; den kan være afvekslende i sin indvortes Kraft, efter som dens Ejer forstaaer det Rette og hans Hjerte tiltager i Omhed, indtil han ikke vil regne nogen Forseelse som ubetydlig, men vil forbedres indtil han „skyr det Onde under alle Skifleser.“ Sand oplyst Omvendelse, naar den er forenet med Tro, foraarsager Beslutninger; Erstatning for Ondt, som er tilføjet Mennesker er en af dens uundværlige Egenskaber, og uden denne, er dens Egthed en Gjenstand for Twivl.

Bed Omvendelse mod Gud, menes et Begreb om Overtrædelse af visse Love, og folgeligvis Syndens Sorg eller Anger; den henviser til moralisk Dorfshed og aandelig Trolosshed; den skuler Synders Mangfoldighed; den opdager Synd i Tanker, Hensigter og Ønsker, saavel som i udvortes Gjerninger; den siger: „Rens du mig fra lønlig Brøst;“ til en fortørnet Gud siger den: „Ransag mig, Gud! og hjend mit Hjerte; prøv mig, og hjend mine Tanker. Og see, om jeg er paa en Vej, som fører til Smerte for mig, og led mig paa Evighedens Vej;“ den anraaber en, som „ransager Myrer og Hjerter;“ den er i Virkeligheden den „Bedrøvelse efter Gud,“ som „virker Omvendelse til Salighed, som ikke fortrydes;“ den siger: „Toer Eder, renser Eder, borttager Eders Idretters Ondskab fra mine Øjne, lader af at gjøre ildel Lærer at gjøre godt, søger Ret, leder den Vanartede paa rette Vej, skaffer den Faderløse Ret udfører Enhagens Sag!“ (Ej. 1, 16. 17.)

Denne Omvendelse er en personlig Sag, uden Hensyn til Adams Synd, eller Arvesynden, hvilken var udslettet ved Jesu Død paa Korset; hvorfor, derjom vi granske Guds Evangelium og

Kristi Lære, erfare vi Troens guddommelige Natur, dens Virksomhed og Kraft. Daabsordinansen, den samme som Petrus paa Pentekostens Dag raadede Folket til at annamme, og som senere var modtaget af Alle, som omvendtes til den oprindelige kristne Kirke, er den Ordinanse, som var indstiftet ved Evangeliet, hvorved Synder kunne tilgives. Det er bevisligt fra den hellige Skrift, at Daab var indstiftet af Gud; at den var til Syndernes Forladelse; at den var ved Neddypelse; at den var for saadan Troende, som vare komne til Skjelsaar og Alder; at Jesus selv viste os Eksemplet ved at lade sig dobe; at Jesu Disciple døbte. „Endog Jesus ikke døbte selv, men hans Disciple;“ at alle de tidlige kristne vare døbte, og det paa saadan en Maade, som tjente til et Sindsbillede paa vor Frelsers Død og Opstandelse, og at den var anset som en mægtig, vedvarende Ordinanse i den oprindelige kristne Kirke, og som et Sakramente, der var meget tiltalende og gjorde et stærkt Indtryk paa Vedkommende. „Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de Døde ved Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi derjom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi og være det i Lighed med hans Opstandelse.“ (Rom. 6, 4. 5.) Daab var i Virkeligheden en offensig Bekjendelse af Tro paa Jesus Kristus, og en Tilstaaelse af hans Rettighed til at lede; den var en Pagt, hvorved Mennesket indgik i aandelig Forbindelse med Kirken og var Døren hvorved Medlemmer fik Adgang til den.

Før at erstatte det Tab, som foraarsagedes ved Frelserens Bortgang, og før at forvalte i hans Sted vare

Værere bestykkede, Mænd iflødte med Autoritet, eller Præstedommet, til at udføre denne og andre Ordinanse, saa at der var ingen Strid angaaende dens Gyldighed; der var et retmæssigt Krav paa Belsignelser ved Lydhed mod dette Princip, og for at modtage disse i et rigere Maal, var Haandspaalæggelse indstiftet. Ved denne Ordinanse var den Omvendte bekræftet et Medlem af Kirken; han modtog en Del af den Helligaands Kraft, Livets og Lysets Aland; det var en udvidet Form af „det sande Lys, der oplyser hvert Menneske som kommer til Verden;“ Meddelelsen af den Helligaands Gave ved Haandspaalæggelse var et særregent Princip, hvorved Inspirationens og Naboberingens Aland blev modtaget; den gav Vidnesbyrd, den Himmelighed, som foraarsager Udholdenhed og Styrke; den var Nøglen til det Uendelige; blandt dens Gaver var Tungemaal, Helbredelse, og Visdom; den var Guds Liv i Sjælen; Fremgang og Udvilning var kun opnået ved dens Hjælp; dens Advarsler var den Profeten hvorved Mennesker, Lærdomme og Alt var undersøgt; de, som modtog den, modtog Mæring for deres Sjæl og vare ikke overladte til dem selv; den var given til Menneskene, saa at de „ikke mere skulle være Børn“ og lade sig „tumle som Bølger og omdrive af enhver Lærdoms Vejr, ved Menneskernes Spil, ved Træskhed og Forsørelsens Kunstmægleb.“ (Eph. 4, 14.)

Den gav Overbevisning, Standhaftighed og Kundskab; den var „Talsmanden“ hvilken Frelseren højtidelig lovede han vilde sende sine Disciple, naar han skulle gaa bort.

De, som indehavde Guds Præstedomme vare Ordets Forvaltere; de vare Apostle, Profeter, Hyrder og Lævere, indsatte af Gud i Kirken „til de

Helliges fuldkomne Beredelse, til Embedets Forvaltning, til Kristi Legemes Opbyggelse.“

At ikke alle Medlemmerne i Kirken gjorde lige hurtige Fremskridt, at Nogle ringeagtede deres Stilling som Disciple, og at Andre fornægte Troen, er intet Bevis imod Evangeliets Krosster, Præstedommets Myndighed eller for noget Ufuldstændigt i Ordinancerne; ejheller er der nogen Grund til et Spørgsmaal angaaende Guds uendelige Visdom med Hensyn til Menneskenes Frelse.

Erfjendtlighed af Menneskets Handefrihed bragte Herren gjennem Profeten til at sige; „Og disse Børn, haarde af Misigt og stive af Hjerte — til dem sender jeg dig; og du skal sige til dem: saa figer den Herre, Herre, og de, hvad enten de lyde eller lade være (thi de ere et gjenstridigt Hus), skulle dog vide, at der har været en Profet midt iblandt dem.“ (Ez. 2, 4. 5.)

Denne Tingenes Tilstand er væsenlig i Overensstemmelse med Bibelen, og disse Principer ere bevisførlige ved den hellige Skrift; men, ligesom Frelseren selv blev forstudt, saa blev også hans Tjenere, hans Apostle og Disciple; Folket i den Tidsalder anerkjendte ikke Jesu Myndighed; de dræbte hans Sendebud; de forfulgte og sløge dem ihjel, som annammede hans Lære; og den Myndighed, det System som indbefattede al Sandhed og som vilde have frelst Verden, var taget op til Himmelten igjen, og Menneskeslægten smægtede i Bankundighedens Mørke, der de vare overladte til dem selv, uden Profeter og inspirerede Mænd. Sekter og Partier, hvilс Trosbekendelser skifte i Form og Egenskab, lig en Kamaleon sin Farve, have for en stor Del været Marsjag til, at Religion er af Mange betragtet som et Ordsprog, og

dens Lærere foragtede for Religionens Uloverensstemmelses Skyld. Vi kunde med Rette spørge de religiøse i Almindelighed om de ikke „have forladt den Rette Vej og fare vild.“

Dette System, som indebefatter Mennesketsægtens Frelse, som saa længe har været tabt af Syne, og som Mange have set saa inderlig hen til, er igjen blandt Menneskene; Forbindelse med Himmelene er aabnet; Evangeliet, lige saa nægtigt og dyrebart som det var i gamle Dage, der det fastede sin Straale-glands fra Palestina over den da beboede Verden, er gjengivet til Jorden; Kristi Kirke er oprettet!

Joseph Smith var et Redskab i Guds Haand, en Profet, en Herrens Tjener, en Jesu Kristi Apostel. Evangeliet, med alle dets oprindelige Gaver og Kræfter var anbetroet ham; Præstedommet med al dets Myndighed var beseglet paa ham; Faderen og Sonnen aabenbaredes for ham; han modtog Belearing af forbigangne Tidsuddelingers Ledere eller Ansprære; hellige Engle hetjente ham; den Inspiration og Abenbaring, som var nødvendig for at indsøre og grundlægge „Tidernes Fyldes Husholdning,“ som en Forberedelse for Frelserens anden Komme, var tildelt ham. Under Gud var han en Lysters Kilde; han var i Besiddelse af den Helligaand i et rigeligt Maal, saa at han udfoldede Sandheden an-gaaende Menneskets Oprindelse og Forudtilværelse saavelsom dets Mission paa Jorden; han tydeliggjorde Egtekabspagten, dens Natur og evigvarende Velkaffenhed i Overensstemmelse med Guds Orden; han paabegyndte Israels Indsamling fra Verdens fire Hjørner, han Belsignede Palestina og foranstaltede dets Indvielse for Jødernes Tilbagevenden; I sin Oversættelse af Mormons Bog bestrev han de amerikanske

Indianeres Historie og Skjæbne; han organiserede Kirken paan; han ordnede Eldster og Apostle; han tilfjendegav Guds Vilje; og dersom den amerikanske Nation, ja, den hele Verden havde annammet hans Lære, vilde de have været befriet fra mange Ønder; men Verden forkastede ham og hans Lære, ligesom de tidlige forkastede hans Meester, Jesus Kristus; de fulgte ham, og fastede ham i Fængsel; han var jaget efter, som om han havde været et Rovdyr; og endelig, der han var en Fange, og under Statens Guvernørs Beskyttelse, blev han smidt i koldt Blod, under Raabet: „Dersom ikke Loven kan rokke ham, saa skal Krudt og Kugler.“ Han døde som en Martyr for Sandheden Sag, men hans Værk var fuldendt; der han paa Forhaand forestillede sig Muligheden af sin Bortgang, havde han ordineret sine Eftersølgere; han havde anbetroet Magtens Nogler til udvalgte Mænd, og Gud har anerkjendt baade hans og deres Arbejder; under deres Ledelse voksede Guds Værk og spredte sig blandt Jordens Nationer.

Brigham Young og hans Medarbejdere ledede et Folk, som var blevet plyndret og berøvet alle deres Ejendomme, fra deres elskede Stad ud i Ørkenen, hvilken Route var næret med ustrukne Lidelser og utalte Grave.

Det Folk, som først bojsatte sig i Utah, og som ved Guds Hjælp var i Stand til, at gjøre det muligt for civiliserede Mennesker at leve der, have en Historie, som fortjener at blive fre-ven i Guldbogstaver; deres Taalmodighed og Industri — deres Missionsvirksomhed og Menneskelighed — deres Opfrelse — deres Tillid til Gud og Troskab mod hans Bud — deres Religion — deres Inspiration — deres

Videlser, Fangenstab, Martyrdom, og Død vil en Gang blive Thema for Poeter, Komponister, Talere og Historie-skribtere. Verden vil en Gang be-romme dens Helte, og Gjengjæld for al den uverdige Behandling, der er blevet tildelet dem, vil blive skjænket deres Efterkommere, som en Del af en Gjæld, der kan aldrig tilfulde betales.

Deres Vidnesbyrd er sandt, deres Optegnelser ere aabne for Verden, deres Gjerninger ere nedskrevne i Himmel-en; de have bestræbt sig paa atære Herrens Profeter; de have virket som Jesu Apostle og Eftertrædere; de vide at „Mormonisme“ og Sandhed ere enstydige Ord, og at Gud vil stadsfæste Zion; de have Vidnesbyrd om, at det Rige er oprettet paa Jorden, som Profeten Daniel omtaler, der han siger: „Men i disse Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa, og hvis Re-gjering ikke skal overlades til noget andet Folk; det skal knuse og tilintet-

gjøre alle hine Riger; men selv skal det bestaa evindeligen“

Guds Religion, den Religion, som de Hellige i forrige Dage troede paa, er deres Religion; de ønske ingen anden, thi den indebefatter „al Sandhed;“ den er en guddommelig Videnskab, og den eneste, som indeholder Alt henhørende til Livet; de, som have annammet den ere maaske ikke i Besiddelse af al den Magt, som denne Videnskab er i Stand til at skjænke, men en levende Kirke, hvis Medlemmer ere „levende Stene,“ og hvis Ophav er Gud, kan, ved hans Magt forvandle til Næringsstof det, som dets Modstandere maatte tro vilde foraarssage dens Undergang.

Alle Himmelens og Jordens aande-lige KræFTER virke nu i Forening, for at paaskynge den herlige Tid, som venter de Trofaste, for at opbygge Zion, sammenføje det menneskelige med det gud-dommelige, og for at grundfæste Guds Rige hvor hans Søn, Jesus Kristus, skal regiere evindeligt.

Atmosfæren eller Luftkuglen.

Den stærkeste Orkan, der kaster Huse omkuld, driver Floder og Sør ud af deres Leje, rykker Træer op med Rode og flynger dem langt bort, har en Hastighed af 150 Fod i Sekundet.

Men Jorden, denne uhyre, aldrig trættende Flyver, farer i samme Tids-rum henved 100,000 Fod frem paa sin Bane rundt om Solen.

Tænkte vi os nu, at det Lustrum, der omgiver os, var som et stilfælende Hav, hvorigjennem Jorden svømmede som en Fisk gjennem Vandet, da vilde Lufttrykket under denne Hart være saa

stærkt, at Oceanet blev løstet ud i Verdensrummet som Skumstænk, at Bjergene bleve sløjfede, og Jordover-fladen blev glat som et Spejl — aldrig kunde den blive Opholdssted for levende Væsner, hverken Planter eller Dyr.

Saaledes kan Forholdet ikke være.

Nej, Lufsen er et Legeme, der hører med til Jorden, holdes fast ved dens Tiltrækningskraft og følger dens Be-vægelsler, naar den flyver gjennem Ver-densrummet og samtidig lig en fred-sende Top drejer sig om sin egen Akse. Den omhyller Jorden som en Kappe,

fast og blødt, vigenede for hver en Op-højning, sænkende sig i hver en Fordybning.

Den har saaet Navnet Atmosfæren, Luftkuglen.

Den er Naturens værksted. Her opjæmles Solstraalerne, saa de kunne oplyse og varme Jorden, her blive Skyerne og Regnen til, her fastres Haglene og Sneen, Lynet, Nordlyset, Aften- og Morgenrøden, her bo vindene, det svale, aandende Bust og den fujende Orkan, den hede, brændende Orkenvind og den isnende Norden-vind.

Da Atmosfæren altsaa hører Jorden til og tager Del i dens Bevægelser, kan den ikke fynde Verdensrummet. Der maa være en Grænse, hvor den hører op, og Etheren begynder — det store Rum, der adskiller Kloderne, og hvorigennem Solstraalerne gaa uden at give Lys eller Varme.

Men hvor er denne Grænse? Hvor langt strækker Atmosfæren sig ud over Jorden?

Ab lige Vej kan dette Spørgsmål ikke besvares, men det kan søges løst ad Omveje. En af dem ville vi folge.

Enhver har set eller dog hørt Tale om Ildkugler: smaa, klartlysende Himmellegemer, der fare gjennem Luften, ofte ledsgagede af en lysende, taageagtig Hale, jævnlig springende med et lydeligt Knald. Undertiden efterfølges Sprængningen af et Fal af Sten, de faakalde Meteorsten. Langt hyppigere og bedre kendte ere Stjerneskudene.

Ophavet til Ildkuglerne og Stjerneskuddene ere smaa, mørke kolde Stenmasser, maaske Brudstykker af større Legemer, der enten bevæge sig gjennem Verdensrummet i forskellige Retninger eller i uhyre Afstande kredse om en eller anden Klode.

Hænder det nu, at et saadant Le-

geme, Meteor faldes det, paa sin Flugt kommer i Nærheden af Jorden bliver det tiltrakket af denne, og med en Hart, der kan naa 8 Mil i Sekundet, styrter det ind i vor Atmosfære. Gnidning fremkalder Varme, og i det Meteoret med utrolig Hast klover Luften, er Gnidningen saa stærk, at det bliver glødende. Saa er det, vi kan se det.

I midlertid bliver Gnidningen med den voksende Hastighed bestandig stærkere, Varmen følgelig betydeligere, undertiden endog saa betydelig, at Meteoret lidt efter lidt oploses i Damp. Det er denne, der viser sig som en Hale eller Stribe af lys Laage.

Naar nu Astronomerne samtidig igagttagte et Meteor fra to forskellige Steder, hvis indbrydes Afstand de nojagtig kendte, kunne de beregne, hvor højt det var over Jorden i det øjeblik det blev glødende. Denne Højde angives i Almindelighed til mellem 15 og 20 Mil. Altsaa er Atmosfærens Tykkelse en Del større. Den kan maaske sættes til det dobbelte.

Men Luften er ingenlunde ens gjennem hele sin Tykkelse. Allerede paa Toppen af et højt Bjerg kan vi føle Aandedrætsbesværligheder, og Luftskippere, som i deres Balloner have hævet sig til betydelige Højder, ere ofte komne i Livsfare i hine Regioner. Kulden har næsten ikke været til at udholde, og de have snappet efter Vejret uden at faa Lungerne fyldt med tilstrækkelig Luft.

Luften er nemlig et elastisk Legeme, d. v. s. den sammenpresses af ethvert tilstrækkelig stærkt Tryk og udvider sig efter, ligesom en Gummiboldt, til sit oprindelige Rumfang, saa snart Trykket ophører.

Tænker man sig nu Luften inddelt i Lag, vil det Lag, der hviler umiddelbart paa Jorden, have vægten af

alle de andre at være paa og altsaa være tættest, d. v. s. stærkest sammenpresset. Det næste Lag hører allerede en ringere Byrde og er derfor mindre tæt, og saaledes bliver Sammenpres-

ningen svagere, jo højere man kommer op, indtil den i det yderste ganske op hører, og Luften bliver saa tynd, at den er usikket til Indaanding. — Af Studentersamfundets Smaastrister.

Den 1ste April 1892.

Evangeliets Principer.

En Avis, udgivet i Hillerød, bemærker, at en Førsamling var afholdt i den Vy den 20de Marts af nogle Eldster i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Den siger:

„De Sidste-Dages Hellige.“ De gudelige Førsamlingers Antal i Hillerød var i Søndags blevet føroget med et, idet et Par Udsendinge fra Utah, Mormonernes Land, havde indvarslet til et offentlig Møde i Slangerupsgade, hvortil der var mødt ikke saa Mennesker, vel nærmest af Nysgjerrighed efter at høre, hvad denne Sekt, der nu i nogle Aar har holdt sig borte herfra Egne, kunde have at sige. Nutiden er jo ligesaavel i kristelig Henseende som paa andre Omraader kommen ind paa Extravagancer, saa det er ikke underligt, at flige Møder have en stærk Tilstrømning af Tihørere. Mødet aabnedes med Sang og Bon, og en af de Udsendte paabegyndte et Foredrag, men Førsamligen blev nu saa urolig og støjende, at han mente at maatte udsætte Mødet en halv Timestid. Sognepræsten, Pastor Paludan-Müller, der var tilstede, onsfede imidlertid at rette nogle Spørgsmaal til de Udsendte, og herved blev der etter nogenslunde roligt, saa Mødet kunde fortsættes. Pastoren spurgte først, med hvilken Ret de turde kalde sig „de Sidste-Dages Hellige,“ men uagtet Svaret herpaa saavel som paa de øvrige Spørgsmaal om Flerkoneriet og Barnedaaben vare saa svævende og indviklede og nærmest bestaaende i et Slag paa Bibelen — som de stadig holdt i Haanden — og Førsikringen om, at de baade overfor En og Flere vilde ud af Bibelen forsvare Rigtigheden af deres „Principer,“ bleve de imødegaaede af Præsten og Andre. Præsten fremhævede, at den Lære, Mormonerne førte i deres Skjold, var en falsk Lære, og advarede indtrængende Publikum imod at fåeste Lid til en saadan, idet han henviste til vor bestaaende Kirke, der har et fast Grundlag at bygge paa. Forhaabenlig vil der heller ikke heri Vyen vindes mange Proselyter for Mormonernes sorgelige Bilfarelser.“

At Redaktionen for nogen ophyst Avis kan kalde de simple, bibelske, og letfattende Lærdomme henhørende til Evangeliet, saaledes som de Sidste-Dages Hellige lære dem, „Extravagancer,“ beviser, hvor lidt det sande Kristi Evangelium i Virkeligheden er forstaet. Lad os gjentage de Læresætninger, som en Avis i denne vor ophylte Tid klassificerer blandt Extravagancer, og mod hvilke en lerd

Præst advarer Publikum for, som falske og uden noget fast Grundlag at bygge paa:

1. Tro paa den Herre Jesus Kristus som er Kirkens Hoved og den, som styrer sin Kirkes Anliggender.
2. Omvendelse, eller et Forsæt at forsage Synd.
3. Daab ved Neddyppelse til Syndsforladelse.
4. Haandspaalgællse for den Helligaands Gave; at Daabsceremonien Haandspaalgællse og alle andre Ordinanser i Kirken skulle kun forettes af dem, som have modtaget guddommelig Myndighed til at udføre samme.
5. Opstandelsen, eller Legemets Gjenforening med Alanden, naar de Døde faldes frem.
6. Den evige Dom, eller Alles Belonning for deres Gjerninger, i Overensstemmelse med Retsfærdighedens Principer.

Disse ere Evangeliets Hoved-Læresætninger, saaledes som de Sidste-Dages Hellige lære den, og ere de samme Lærdomme, som Jesus Kristus og hans Apostle lært de forrige Dages Hellige, hvilke kan lettlig bevises ved Bibelen, uden meget Lærdom; og uden Lydighed mod disse evige Principer, opnaas ingen Frælse i Guds Rige.

Disse ere de „Principer“, som „bleve inmodgaade af“ den ærværdige Pastor — dog, lad os sige til hans Ros, paa en dannet og værdig Maade —, som af ham blevet stempled som „falske“, og som denne Avis, Redaktion behager at kalde „sorgelige Bildfarelser.“ Læseren bedes selv at bedømme, paa hvilken Side Extravagancerne ere.

Ankomst af Missionærer.

Følgende Missionærer fra Zion ankom til København, via Rotterdam, den 15de Marts: Nasmus Nasmusen fra Mount Pleasant; German Nasmusen fra Ephraim; William J. Backman fra Salt Lake, Utah, samt John A. Larsen, Peter S. Jensen og Thomas Spongberg fra Preston, Idaho.

Den 19de Marts ankom Eldste Martin Andersen fra Richfield, Utah, via England.

Det glæder os at have Lejlighed til at møde disse vores Brødre, og vi byde dem hjertelig velkommen til Skandinavien som Evangeliets Budbærere, og maa Herren rigeligen velsigne dem i deres øde Bestrebelser.

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse at rejse hjem til Zion:

Eldste John A. Hellstrom fra at arbejde paa „Skandinaviens Stjerne“s Kontor, som Skriver for „Nordstjernan.“

Eldste Ola Jonsson fra at arbejde i Skåne Konference,

Eldste L. J. Henström fra at arbejde i Stockholm Konference,

Eldste J. C. Berthelsen fra at arbejde i Aarhus Konference,

Eldste M. P. Sørensen fra at arbejde i Aarhus Konference.

Ovennævnte Brodre have udført deres Arbejde i disse Lande paa en tilfredsstillende Maade. Vi nedbede Guds Velsignelse over dem for den Flid og Ridkærhed, som de have lagt for Dagen ved at fremme Herrens Værk, og ønske dem en lykkelig og behagelig Rejse til deres Familjer og Venner.

Beskikkelse.

Eldsterne Rasmus Rasmussen, German Rasmussen og Martin Andersen beskilles til at arbejde i Aarhus Konference;

Eldsterne John A. Larsen og Thomas Sponberg beskilles til at arbejde i Stockholms Konference, og

Eldsterne Peter S. Jensen og William J. Backman til at virke i Göteborg Konference. Alle under de respektive Konferencepræsidenters Bestyrelse.

Aftsløsing og Beskikkelse.

Eldste August Carlsson løses fra at arbejde i Stockholms Konference og beskilles til at arbejde midlertidig paa „Skandinaviens Stjerne“'s Kontor, som Skriver for „Nordstjernan.“

Edw. H. Anderson,

Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Aarhus, den 3de Marts 1892.

Præsident Edw. H. Anderson.

Kjære Broder!

Udsigterne for Evangeliets Fremme her ere for Nærværende udmærket gode. Det ser ud til, at en ny Interesse bejæler Folket. Vore Forsamlinger her i Aarhus ere besøgte af en Mængde Fremmede, som lytte til Evangeliets Budskab med Opmærksomhed, og mange ere nidsjære i at undersøge Evangeliet. Mange intelligente Personer have i den senere Tid annammet Daab, og efter

Alt at domme ville mange Andre slutte sig til Kirken i den nære Fremtid. Vi have modtaget saa mange Indbrydelser fra Fremmede til at besøge dem, at vi for Nærværende ikke ere i Stand til at imødekomme dem alle. Eldsterne J. C. Berthelsen og S. C. Sørensen have arbejdet i Silkeborg og Omegn de sidste 4 Maaneder, og deres nidsjære Virksomhed har baaret de bedste Frugter. Nogle have ogsaa der ved Daab forenet sig med Kirken, og mange oprigtige Mennesker undersøge vor Lære. Kun meget lidt Missionsarbejde

har været udført der i Egnen i mange Aar. Det lader, som om Evangeliet var noget Nyt for Folket.

De Hellige i denne (Aarhus) Gren, leve i Almindelighed efter deres Religion og ere gjæstfrie mod Herrrens Djener, som med Myndighed fra Gud ere sendte til dem for at predike Evangeliet.

Sidste Efteraar flyttede vi Hovedkontoret for Horsens Gren fra Horsens til Fredericia, paa Grund af Folks Lunkenhed i den førstnævnte Stad overfor Evangeliet. Nu, da der ikke er nogen af Eldsterne der, begynder Folket at ønske dem tilbage, hvilket tydeligt bevises ved Antallet paa dem, som besøge de Førsamlinger, som undertiden afholdes der af Eldste C. Meyer. De, som forkaste Evangeliet, ville i Sandhed have Grund til at beklage sig, naar Tiden kommer, da de skulle føUGE efter Evangeliet fra Strand til Strand, men ikke finde det. I Fredericia har Folket lagt en stor Interesse for Dagen, og Mange undersøge Evangeliets Principer. Grenen er stor, hvorfor det er en Vanskelighed for Eldsterne at rejse saa vidt omkring og udføre saa meget, som de kunde ønske at udføre. Ikke desmindre ere Førsamlinger regelmæssigt blevne afholdte i Esbjerg og Fredericia foruden mange, som ere afholdte paa Landet; alle disse Førsamlinger ere blevne vel besøgte. Udgifterne ved at leje 2 Førsamlingslokaler i denne Gren ere store, og da de Hellige i Almindelighed ere fattige, maa Missionærerne selv betale en stor Del af denne Bekostning, foruden, hvad der fordres til Livets Ophold. Siden Slesvig saa langt som til Flensburg er tillagt denne Gren, have Eldsterne ogsaa besøgt denne Egn flere Gange, og Alt er forbundet med Omkostninger; men alligevel føle de ikke til at klage, men

have et fast Forstørrelse at gøre alt, som staar i deres Magt til at udspredde det glade Budskab, uden Hensyn til, hvad det koste. President Meyer beretter, at de fandt Mange i Slesvig, som aldrig have hørt Evangeliet, saaledes som de Sidste-Dages Hellige prædike det, og at, om den samme Frihed, som nydes her, fandtes der til at afholde Førsamlinger, vilde Mange med Glæde annehmen Sandheden. Udgifterne til at bringe Nogle til Kundskab om Evangeliet ere ret lovende. De Helliges Tilstand i Horsens Gren i aandelig Hensyn er god, og Missionærerne fortjene megen Ros for deres Flid og Midfærhed.

I Odense er en ualmindelig Interesse lagt for Dagen. Mange Førsamlinger have været afholdte paa Landet i Vinterens Løb; disse Førsamlinger have været saa vel besøgte, at det har været umuligt for Mange at få Adgang til Lokalset. Som Følge af denne Opvækst er der Mange, som granske Evangeliets Principer, og det er længe siden, en saadan Interesse har gjort sig gjældende blandt Folket paa Øen. Missionærerne have langt fra været i Stand til at inmodekomme alle de Indbydelses, der have været stillede til dem af Folk om at besøge dem i deres Hjem. Medens jeg overværede en Førsamling i Odense den 17de Januar, erfarede jeg, at Assens ikke havde været besøgt af nogen Eldste i en Række af Aar. Jeg raaede Eldste P. Sorensen til at aabne en Arbejdsmark der. Dette gjorde han. Han lejede et Lokale der, og nu afholdes regelmæssige Førsamlinger, som blive vel besøgte, og vi nære et stort Haab om, at denne Begyndelse maa bære gode Frugter. Førsamlinger afholdes 3 Gange om Ugen i Odense.

Grenaa Gren, som før hørte til

Narhhus, blev oprettet i Oktober 1890. Siden den Tid er Medlemmernes Antal blevet fordoblet. De Hellige udfører deres Pligter; de ere forenede og ere en stor Støtte for Konferencen. Eldste J. C. Berthelsen præsiderede der til i Oktober 1891, under hvilken Tid han vandt de Helliges Velvilje og Tillid. Eldste M. P. Sørensen har siden den Tid præsideret der, og han har ligesledes vundet de Helliges Tillid og Tilltro, men siden Nytaar har han ikke været i Stand til at være meget oppe paa Grund af et stærkt Sygdomsan-greb. De Hellige der sole sig rige i Nanden.

I Randers Gren have Mange annammet Daab i det forløbne Aar, men i selve Byen Randers ser det ud, som om Høsten var forbi. Lejligheden til at afholde Forsamlingerude paa Landet er ogsaa indstrænket, og de Faa, som besøge vore Forsamlinger der, bære sig i Almindelighed ad, som om de kom for Morskab, i Stedet for at blive belært. Noget godt udrettes i Demstrup, hvor mange oprigtige Mennesker undersøge vor Religion. Vort største Arbejde for Nærværende er i Skive, hvor vi have lejet en Sal, som rummer omtrent 150 Mennesker. Evangeliet har ikke været prædiket i denne By i omtrent 30 Aar, og det er aldeles som noget Nyt for de fleste af Indbyggerne. Det lader til, som om de ikke vidste mere angaende Evangeliet nu, end da det først blev bragt dit i 1850. Nogle af de mest trofaste Hellige i Zion emigrerede herfra i Kirkens tidligere Dage. En ny Slægt er nu volset op, som er aldeles ubekjendt med Saliggjørelsens Plan, og da der er mange oprigtige og gode Mennesker blandt dem, nære vi store Forhaabninger om, at Mange ville adlyde det glade Budskab. Jeg rejste til Skive den 19de Februar for at be-

ghnde den 21de ds. at afholde regelmæssige Forsamlinger der, men paa Grund af en haard Snestorm var jeg nødsagen til at opslætte dermed. Imidlertid indviede vi Lokalet til et Guds-dyrkelsessted, nedbedende Herrens Besignelse over os i vores Vestræbelser for at udbrede Evangeliet. Vi averterede i Avisen, at vi vilde afholde Forsamlinger hver Torsdag Aften Kl. 8 og Søndag Efterm. Kl. 2 og 7. Den 22de Februar afholdt vi en god Forsamling, hvor mange opmærksomme Tilhørere vare tilstede, og den bedste Orden hør-kede. Efter Forsamlingen blev mange Spørgsmål stillede og besvarede, og en stor Interesse lagdes for Dagen. Siden den Tid have vi afholdt 3 Forsamlinger der, og enhver af disse har været talrigt besøgt. Lokalet var saa oversyldt, at Mange måtte staa, og Alle vare Fremmede, da der ikke er nogen af de Hellige der. Lidt Forstyrrelse blev forsøgt, men Ro blev straks til-bejæbragt, og Ophavsmændene gjort til til Skamme.

Saaledes se vi, at ved ataabne nye Arbejdsmarker ere Hundreder af Mennesker givne Lejlighed til at høre Evangeliet, som aldrig før have haft Anledning dertil, og hvis der er Nogle af Israels Blod, ville de sikkert blive udsamlede, thi de kjende hans Stemme, som falder dem. Mit Hjerte glædes ved Tanken om de lovende Udsigter, vi have for Evangeliets Fremme. Præsten advarer Folket imod os, og næsten alle Aviser indeholde Artikler imod „Mormonerne,” men alt Saadant ihånes kun at hjælpe og forfremme vor Sag, endførndt Hensigten er den Mod-satte.

En Ting vil jeg nævne, som der bør lægges Mærke til: Eldsterne be-stride selv Omkostningerne, som ere for-bundne med ataabne disse nye Marker,

hvorved de virkelig gjør Formaningen: „Søger først Guds Rige og hans Retfærdighed“ osv. Eldsternes Opfrelse, som arbejde for Evangeliets Sag i fremmede Lande, er stor. De forlade Alt, som de elste og som er kjært for dem; af deres egne Midler betale de deres Rejse til deres Bestemmellessæt, og de forsørge sig selv, medens de ere paa Mission; de kjøbe Skrifter, og tage Enhver, som vil modtage et Skrift og læse det; de vandre fra Hus til Hus for at prøve paa at finde Nogen, som vil lytte til deres Vidnesbyrd; alt dette udfører de, medens de paa samme Tid maa opholde deres Familjer hjemme. Men under alt dette glæde de sig, thi Gud er deres Trost; men om de, som nyde Guds Befsigelser saa rigeligen hjemme,

vilde nede sidt hjælp for Missionærerne, vilde de vijselig samle sig Rigdomme, hvor Udbryttet er baade stort og sikert.

Tillad mig, før jeg slutter, at berøre en Hændelse, som fandt Sted i Skive. Den 26de Februar besøgte Eldsterne en Søster, som var døbt for omtrent 8 Aar siden. Hun havde været syg siden Marts 1891 og været til Sengs i over 2 Maaneders. Hun begjærede at blive salvet, hvilket hun ogsaa blev, og hun blev helbredet ved Guds Kraft. Den samme Dag stod hun op og passede sine huslige Syssler.

Teg føler vel i mit Kald, og Alt er vel med os her.

Med venlig Hilsen forbliver jeg

Deres Broder i Kristo,
Joseph Christiansen.

Ausogning om Amnesti.

Under Behandlingerne i Nærverelje af de Forenede Staters Senats Komitee i Washington, Lørdagen den 13de Februar, angaaende et Lovforslag om »Home Rule« (et Lovudkast, som har til Hensigt at Følket i Utah Territorium selv skalde vælge deres egne civile Embedsmænd) henthalde Dommer Judd til en Ansøgning om Amnesti, underskreven af Mormon-Kirkens Ledere, og paategnet af Guvernør Thomas, Over-Dommer Zane, Dommerne Miner, Blackburn og Anderson, foruden fire Medlemmer af Utahkommisionen, samt C. C. Goodwin, Redaktør for »Salt Lake Tribune.«

„Disse Herrers Paaskrifter“ siger »Deseret News« „var uden Tvivl omtalt i den Hensigt at fremvise det Uforståelige og Modstridende i disse

samme Mænds Ætringer, som de ere beskyldte for at have udtaalt, ved at sige, at Polygami endnu udøves i Utah. Ved at føje deres Navne til dette Dokument, stillte de sig naturligvis saaledes, at det kunde betragtes for, at de indrømme Sandheden af dets Indhold. Ansøgningen lyder saaledes:

„Salt Lake, den 19de Decbr. 1891.

„Vi, det første Præsidentskab og Apostle i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, tillade os med Agtelse at fremlægge for Dereæ Excellence følgende Æjendsgjerninger:

„Vi have før lært vort Følt, at Polygami eller celestiale Egteskab, som det var besatet af Gud ved Joseph Smith var ret, og at det var nødvendigt for Menneskets største Ophøjelse i det tilkommende Liv.

„Denne Værdom var offentlig forhændt af vor afdøde Præsident Brigham Young for fyrrehye Åar siden, og har stadigt været indpræget paa Folkets Sind, indtil fort for September 1890. Vort Folk er gudfrugtige og oprigtige, Mennesker og de annammede Værdommene og mange praktiserede Polygami.

„Da Regjeringen iøgte at udrydde det, vedblev vort Folk, næsten uden Undtagelse, at holde trofast ved Principet; thi, skjønt de ikke havde til Hensigt at trodse Regjeringen i nogen Henseende, følte de, at deres Liv og Ere var som Pant paa, at de vilde forsvare deres Tro, og at deres Pligt mod dem, hvis Liv var en Part af deres eget, var den første og største, og at de ingen Ret havde til at regne Noget, end ikke Livet, for meget for denne Pligts Opfyldestje. Lydige til denne Overbevisning udholdt Hundreder Arrest, Rettgang, Bøder og Fængsel, og de unaadelige Videlser, som disse Trofaste gjennemgik, kan intet Sprog beskrive. Disse Videlser eksistere endnu, kun i mildere Form.

„Bidere, Regjeringen tilsløjede Fra>tagelse af Stemmeret til Straffen for dem, som holdt fast ved Troen og opfylde dens Krav.

„Ifølge vor Tro modtager Kirkens Hoved Alabenbaring fra Tid til Tid, som religiøs Rettejor for Folket.

„I September 1890 anraabte Kirkens nuværende Præsident Gud i alvorlig Bon, om hjælp for hans Hjord, og modtog Tilladelse til at tilraade Medlemmerne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, at Loven, som hidtil befalede Polygami, blev herefter suspenderet.

„Dette var fremlagt for Folket i den store Halvaarskonference, som holdtes nogle Dage senere, hvor mange Tusinder var tilstede, repræsenterende enhver

Kommune over hele Utah, og blev af disse paa en højtidelig Maade antaget som en Fremtidssregel.

„De have siden været trofaste til den Pagt, de den Dag gjorde.

„I sidste Oktober-Konference, efter at et År var forløbet, var denne Sag igjen lagt for Folket, som i Tusindvis var forsamlet, og som ogsaa da paa den mest kraftige Maade tilkjendegav sin Bekræftelse af dette højtidelige Øfste.

„Da dette er den jande Tilstand, og da vi tro, at Regjeringens Hensigt var kun at haandhæve sin egen Autoritet og forlange Lydighed til Lovene, og ikke for at forfolge os, bede vi med Erbodighed om, at fuld Amnesti maas gives Enhver, som ved Edmunds og Edmunds-Tucker Loven er utjentidig. Vort Folk er adspredt; Hjem staar øde; Mange ere endnu i Fængsel. Andre ere landsflygtige eller i Skul. Bore Hjerter blode for disse. De have fulgt vort Raad, og nu, da de lide, som de gjøre, ere vi flædte i Sæf og Afse.

„Vi tro, at der intet Sted i Unionen findes et mere lovlydt Folk end de Sidste-Dages Hellige; de kende intet Land uden dette. De forvente at leve og dø paa denne Fordbund.

„Da Sydstaternes Borgere, som vare i Oprør mod denne Regjering, 1865 nedlagde deres Vaaben og bade om Anerkjendelse som andre Borgere, hastede Regjeringen med at bevilge dem deres Ansøgning.

„For at leve i Fred med Regjeringen og i Harmoni med Medborgere, som ikke ere af deres Tro, og for at være delagtige i Folkets og Regjeringens Tillid, har vort Folk frivilligt tilsidejat Noget, som de hele Livet have troet at være et helligt Princip.

„Have de ikke Ret til at bede om den Mildhed, som følger, naar Lovens

og Retfærdighedens Fordringer ere tilfredsstillede?

„Som Hørder for et taalmodigt og lidende Folk bede vi om Almnesti for

Wilford Woodruff,
Lorenzo Snow,

Francis M. Lyman,
John W. Taylor,

dem, og sætte vor Tro og Ere i Pant for deres Fremitid.

„Deres Ansøgere ere i Erbødighed

George D. Cannon,
Franklin D. Richards,

H. J. Grant,
M. W. Merrill,
Abraham H. Cannon.“

Joseph F. Smith,
Moses Thatcher,

John Henry Smith,
Anthon H. Lund,

Dødsfald.

Niels Jensen Aagaard døde den 4de Februar 1892 i sit Hjem i Levan, Utah. Af døde var født i Fare, Sjælland, Danmark, den 15de Januar 1835.

Han annammede Evangeliet i 1858 og emigrerede til Utah i 1859. I 1876 udførte han en Mission til Staterne og kom tilbage 1877. Samme Åar blev han ordineret til Bisop i Levan, hvilket Embede han indehavde ved sin Død.

Karoline Rasmussen, født Christensen, døde i en Alder af 76 Åar, efter 6 Ugers Sygeleje, den 20de Januar 1892, i sit Hjem i Hjrum. Hun emigrerede til Utah i 1881.

Maria Anderson, født i Randers, Danmark, døde i Ephraim City, Utah, den 29de December 1891, i en Alder af 42 Åar, 7 Maaneder og 21 Dage. Hun emigrerede til Utah i 1867 og var en eksemplarisk Kvinde og en trofast og opfrørende Sidste-Dages Hellig til sin Død.

Petrine Andersen, født Jensen, Heber Andersens Hustru, døde i Lehi den 2den December 1891.

Afdøde var født i Ulsted, Aalborg Amt, Danmark, og emigrerede til Utah 1882. Hendes 4 Åars gamle Barn døde 8 Dage før hende.

Karen Mikkelsen, fra Oslo, Thisted Amt, Danmark, afgik ved Doden i West Jordan, Utah, den 22de Januar 1892 i en Alder af 62 Åar. Hun emigrerede til Utah i 1889 og efterlader Mand og 8 Børn.

Niels Hongesen, født i Kjelstrup, Sjælland, Danmark, den 22de August 1833 afgik ved Doden i Draper, Salt Lake Count, Utah, den 12te Februar 1892. Afdøde emigrerede til Utah 1883 og efterlader sig 4 Børn. Han døde tro og hengiven til Evangeliets Principer.

Jens Nielsen, født paa Flamstad Hede ved Aalborg den 5te Maj 1823, døde i Alpine City, Utah, den 10de Februar 1892. Han annammede Evangeliet i 1862, emigrerede til Utah i 1872, og døde som en trofast Sidste-Dages Hellig.

Det nye Jerusalem.

(Joh. Nab. 21. Kap.)

O hvilken himmelfst herlig Stad
Jeg ser paa Ziöns Hoje! —
Jeg vandrer gjennem Trængsel glad
Med dette Maal for Øje.

Jeg ser den, smykket som en Brud,
I Skønhed uden Lige —
Dens Plan og Grundvold lagt af Gud,
Som Centrum for hans Rige.

Og som en Sol den straaler klar
Og spredes Lys og Glæde;
Thi han, som en Gang Korset bar,
Har der sit Kongesæde.

Han, som, sagtmødig, mild og from,
Blev Frelser og Forsoner,
I Herlighed tilbage kom
Og i sit Tempel troner.

Og Myriader Engle der
Ham Dag og Nat vil tjene —
De frelsste Slægters store Hær
Tilbede ham alene.

Før denne Stad en Gang at naa,
Jeg som en Pilgrim iler,
Og beder Gud om Hjælp at faa,
Naar træt jeg mig udhviler.

Thi Styrken hentes maa fra ham,
Som bar vor Sorg og Byrde —
Som blev Alverdens Offerlam
Og er den gode Hyrde.

C. C. A. Christensen.

Blandingar.

De russiske Joder. Det berettes fra Berlin at Norddentscher Lloyd og Whitestar Linjen ikke mere vil befordre russiske Joder som Mellemdækspassagerer paa Grund af de Banskeligheder, som den amerikanske Regjering gjør ved Landstigningen. „Hamburger Packetfahrt Kompagnie“ lader fra nu af de russiske Joder underøge af Læger under det amerikanse Konsulats Kontrol, før de faa Lov at gaa ombord.

Indhold.

Bidnesbyrdets Aand	193	Afløsning og Bestikkelse	202
Atmosfæren eller Luftuglen.....	198	Korrespondance	202
Red. Ann.: Evangeliets Principer	200	Ansigning om Amnesti	205
Ankomst af Missionærer	201	Dødsfald	207
Afløsning	201	Det nye Jerusalem (Poesi).....	208
Bestikkelse	202	Blandingar	208

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Anderson, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos S. E. Bording (B. Petersen).